

ser heller ikke rettere end, at hvis man i en Situation, hvor Nøden byder det — og jeg vil mene, at siden 1920 har der foreligget adskilligt, der mindede om en Nødssituation for store Dele af dansk Erhvervsliv og dansk Arbejderbefolkning —, finder, at der er Rimelighed for at gaa til midlertidige, forbigaaende Beskyttelsesforanstaltninger, saa er det fuldt berettiget, og jeg har ikke i Sinde nogen Sinde at tage Afstand fra, at saadanne Foranstaltninger baade skulde være berettigede og forsvarlige. Men deri ligger jo aldeles ikke nogen større eller mindre Venlighed overfor Toldbeskyttelsesteorier og deslige. At gennemføre en Toldlov med kraftige Beskyttelsessatser, at gennemføre Toldlove, der er en væsentlig Bestanddel af Beskatningen, er dog noget ganske andet end for 3 eller 9 Maaneder at træffe Foranstaltninger, der tager Sigte paa at hindre Indførselen af Varer, som ikke er fornødne for Landet.

Det ærede Medlem søgte fremdeles at paavise eller hævdede i hvert Fald, at saadanne indgribende Foranstaltninger som dem, der er tilsigtet ved Lovforslaget, er lammende, skadelige for Erhvervslivet. Det forekommer mig dog, at den Lammelse, der kunde være Tale om ved at begrænse Indførselen af visse Varer, specielt Luksusvarer, neppe bliver særlig alvorlig. Derimod er det neppe det ærede Medlem ukendt, at der i de Aar, da han var Medlem af Regeringen, var store Dele af Erhvervslivet, som var lammet i Aarevis gennem Indflydelser ude fra Verden, mod hvilke man herhjemme stædigt nægtede at gribe ind paa forsvarlig Maade. Man gjorde det kun i eet Tilfælde, og det viste sig da, at netop det Middel, vi her anviser, Importreguleringen, var i Stand til at hjælpe overfor det lammede Erhvervsliv.

Det ærede Medlem vilde ikke være med til at indføre Raadsinstitutionen og hævdede, at ved det foreliggende Forslag lægger man Afgørelsen af disse vigtige Anliggender hen under det foreslaaede Raad. Denne Paa-stand om, at man lægger Afgørelsen hen under Raadet, er jo ganske urigtig, saa vist som der i Lovforslaget staar, at Raadet, bestaaende af saa og saa mange Medlemmer, gør Indstillinger til Ministeren, og Ministeren iværksætter Foranstaltningerne efter at have sikret sig Tilslutning hos et

Rigsdagsudvalg; i visse Tilfælde skal han endog til selve Rigsdagen og have Bekræftelse paa, hvad Udvalget har raadslaaet om. Man kan altsaa ikke egentlig paastaa, at man, saaledes som det ærede Medlem siger, lægger Afgørelsen hen hos et Raad, der er valgt udefra af nogle helt andre. Afgørelsen ligger, hvor den rimeligt bør have sin Hovedstyrke, i den parlamentariske Forsamling og hos den parlamentariske Minister. Desuden er det ikke rigtigt, naar det ærede Medlem hævder, at Venstre ikke ønsker at indføre Raadsinstitutionen. Jo, det ønsker de, for de har for ikke mere end et Par Maaneder siden indført en Raadsinstitution af en ganske anderledes haandfast Karakter end den, her er Tale om, nemlig Valutacentralens Bestyrelse, som bestaar af 3 Medlemmer uden nogen Art af Indflydelse fra Parlamentet, og som udøver en indgribende Virksomhed paa et vigtigt Erhvervsomraade, et Omraade, der er overmaade vigtigt med Hensyn til Valutaens Stilling. Dette er gennemført paa Grundlag af Lovforslag fra det ærede Medlem selv, som i Dag fralægger sig alt Ønske om at have noget med Raadsinstitutioner at gøre. Fordi der kun er 3 Medlemmer i Raadet, kan jeg ikke se, at Raadet bliver mindre farligt, end naar der er 12. Jeg har tværtimod i min korte Virketid, som Minister modtaget talrige Klager over dette Raads Virksomhed. Om deres Berettigelse eller Ikke-Berettigelse skal jeg aldeles ikke udtale mig, men talrige Klager har foreligget for mig over den Maade, paa hvilken man har iværksat Kontrollen og hele Valutahandelen. Ogsaa for et Folketingsudvalg ved jeg, at der er blevet forebragt Klager over Valutacentralens Arbejde, og jeg maa indrømme, at baade for Folketingsudvalget, og naar Klagerne forelægges for mig, er Muligheden for at tage Hensyn til Klagerne meget smaa, thi det er jo et Raad af Venstres Art, der er etableret for Valutahandelen, et Raad, som der i Virkeligheden ikke kan øves nogen Indflydelse paa, efter at det med det forrige Ministeriums Billigelse har fastlagt, hvorledes Tingene skal være. Det forekommer mig altsaa, at naar man selv har gennemført Foranstaltninger af den Karakter, som vi kender, saa er Berettigelsen til at tale stærke Ord imod Raadsinstitu-